

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Kfv. IV. 35.426/2019/7.

A tanács tagjai: Dr. Patyi András a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola
előadó bíró,
Dr. Varga Eszter bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője: Dr. Bacskai Edina Ügyvédi Iroda
ügyintéző: Dr. Bacskai Edina
ügyvéd

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője: Dr. Olasz József ügyvéd helyett
helyettesítési meghatalmazás alapján Dr.
Lengyel Ildikó ügyvéd

A per tárgya: állattartó telepek korszerűsítésére nyújtott
támogatás tárgyában hozott határozat felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Szegedi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság 15.K.27.074/2019/6. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
15.K.27.074/2019/6. számú ítéletét hatályában fenntartja;
- kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az
alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási
költséget;
- kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak -

felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2012. augusztus 31-én támogatási kérelmet nyújtott be a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatalhoz (továbbiakban: elsőfokú hatóság) az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból az állattartó telepek korszerűsítéséhez 2012. évtől nyújtandó támogatások részletes feltételeiről szóló 61/2012. (VI.29.) VM rendelet (a továbbiakban: Jogcímrendelet) alapján az EMVA állattartó telepek korszerűsítése IV. jogcímre.
- [2] Az elsőfokú hatóság a 2013. március 26-án kelt 154989169 számú határozatával 52.270.000 forint támogatási előleget folyósított, majd 2013. május 8-án kelt 1551274797 számú határozatában a támogatási kérelemnek részben helyt adva a kötelezettségvállalás teljes összegét 175.224.474 forintban állapította meg. A felperes első kifizetési kérelmére az elsőfokú hatóság 2013. október 25-én kelt 1619788703 számú határozatával 17.457.487 forint támogatást állapított meg.
- [3] A felperes 2014. augusztus 5-én az elháríthatatlan külső ok (vis maior) esetén alkalmazandó egyes szabályokról, valamint egyes agrártárgyú miniszteri rendletek módosításáról szóló 44/2007. (VI.8.) FVM rendelet (a továbbiakban: vis maior rendelet) alapján Z0001 formanyomtatványon vis maior esemény bejelentést tett - vis maior eseményként az Orgovány és Vidéke Takarékszövetkezet számára kiadott pénzügyi tevékenység végzésére jogosító engedély visszavonását jelölte meg - és egyúttal az 50%-os elszámolási arány 24 hónapon belüli megvalósítására vonatkozó határidő meghosszabbítását kérte, mely kérelmeket az elsőfokú hatóság elutasította.
- [4] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperesi jogelőd (a továbbiakban: másodfokú hatóság) 2015. november 3-án kelt JHÁT-JF/5635/2 (2015.) számú végzésével az egybefoglalt döntést megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította. Végzésében az elsőfokú hatóság számára előírta, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 31. § (1) bekezdés e) pontja alapján az eljárást meg kell szüntetni, mivel - jogszabályváltozás folytán - az eljárás folytatására okot adó körülmény már nem áll fenn.
- [5] Az elsőfokú hatóság a megismételt eljárásban 2015. november 18-án

kelt 2118056119 számú egybefoglalt döntésében a felperes vis maior kérelmének helyt adott, valamint - a másodfokú hatóság iránymutatása alapján - a támogatási összeg legalább 50%-ára vonatkozó elszámolási kötelezettségi idő meghosszabbítására vonatkozó kérelem tekintetében az eljárást megszüntette, egyúttal megállapította, hogy az ügyfelet megillető jogok és terhelő kötelezettségek változatlanul fennállnak. A döntés 2015. december 8-án jogerőre emelkedett.

- [6] Az elsőfokú hatóság 2015. december 4. napján kelt 2118054838 számú határozatával a támogatási határozatot visszavonta és megállapította, hogy a felperes az intézkedésben jogosulatlanul vett részt, a támogatási előleget jogosulatlanul vette igénybe, ezért azt kamattal növelten kell visszafizetnie. Az ugyanezen a napon kelt 1751537193. számú határozatával a kifizetési határozatot is visszavonta, egyúttal utasította felperest a részére kifizetett 17.457.487 forint támogatás kamatokkal növelt összegben történő visszafizetésére.
- [7] A felperes fellebbezése folytán eljárta alperes a 2017. január 25-én kelt JHÁT-JF/224/1 (2017) számú végzésével a kifizetési határozatot visszavonó 1751537193 számú elsőfokú határozatot megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására utasította azzal, hogy a kamatszámítás kezdő- és záró időpontjaiként a közösségi jog szerint szabályozott időintervallumot kell figyelembe venni.
- [8] Az elsőfokú hatóság a megismételt eljárásban 2017. március 17-én kelt 1831282656 számú határozatában megállapította, hogy a felperes az intézkedésben jogosulatlanul vett részt, az előleg kifizetési határozat alapján felvett 52.270.000 forintot, mint jogosulatlanul felvett támogatást - kamatfizetés nélkül - vissza kell fizetnie.
- [9] A másodfokú hatóság a 2017. augusztus 28-án kelt JHÁT-JF/2015/2 (2017.) számú határozatával az elsőfokú határozatot helyben hagyta. Rögzítette, hogy a Jogcímrendelet 3. § (6) bekezdése alapján a támogatott műveletet legkésőbb 2015. június 30-ig kell megvalósítani, az utolsó kifizetési kérelmet pedig 2015. július 1-ig kell benyújtani. Hivatkozott a vis maior bejelentés időpontjában hatályos, az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap társfinanszírozásában megvalósuló támogatások igénybevételének általános szabályairól szóló 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet (a továbbiakban: 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet) 20. § (4) bekezdésére, mely előírta, hogy az ügyfél köteles a támogatások összegének legalább 80%-át teljesíteni, ellenben szankció kerül alkalmazásra a 35. § (1) bekezdése alapján. Az elsőfokú hatóság a 2015. november 18-án kelt 2118056119 számú egybefoglalt döntésben az ügyfél vis maior bejelentésének ugyan helyt adott, de a jóváhagyott támogatási összeg legalább 50%-ára vonatkozó elszámolási kötelezettség teljesítésére a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 24. § (2) bekezdésében előírt határidő meghosszabbítására vonatkozó kérelemmel kapcsolatban az eljárást megszüntette, (mivel az ezt megalapozó jogszabályhelyet hatályon kívül helyezték), ez a

döntés pedig jogerőre emelkedett. A felperes a rendelet 20. § (4) bekezdésében foglalt kötelezettség alóli mentesítését nem kérte, ezért az ügyfelet megillető jogok és kötelezettségek fennállnak. A felperes emiatt a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 12. § (3) bekezdése és a mezőgazdasági, agrár-vidékfejlesztési, valamint halászati támogatásokhoz és egyéb intézkedésekhez kapcsolódó eljárás egyes kérdéseiről szóló 2007. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Eljárási törvény) 77. §-a alapján sem mentesíthető a jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszafizetése alól.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [10] A felperes keresetében kérte az alperesi határozat felülvizsgálatát és annak hatályon kívül helyezését az elsőfokú határozatra is kiterjedően. Álláspontja szerint az elfogadott vis maior körülmény alapján jogszerűen mentesítendő a visszafizetési kötelezettség alól. Sérelmezte, hogy a vis maior kérelem benyújtása (2014. augusztus 5.) és annak elbírálása (2015. november 18.), illetve a döntés kézbesítése között több, mint egy év telt el, továbbá a döntés kézbesítésekor a megvalósítási határidő már lejárt, így esélye sem volt a művelet megvalósítására.
- [11] Előadta, hogy a mentesítésre vonatkozóan közösségi rendelkezések alkalmazásának lett volna helye. Hivatkozott továbbá a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 12. § (3) bekezdésére, mely konjunktív feltételt ír elő, tehát, amennyiben az ügyfélnek van mentesítési engedélye, akkor vis maior esetén az igénybe vett támogatás visszafizetése alól mentesül.
- [12] Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására irányult. Ellenkérelmében kiemelte, hogy a felperes teljesítése 9,9% volt, így nem számolt el a jóváhagyott elszámolható kiadások 80%-val. E kötelezettség alóli mentesítését nem kérte, ezért az Eljárási tv. 77. §-a és a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet alapján nem mentesíthető a jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszafizetésére irányuló kötelezettség teljesítése alól. Utalt továbbá arra, hogy az ügyintézési határidő túllépése jelen esetben nem tekinthető az ügy érdemére kiható eljárásjogi szabálysértésnek.

A jogerős ítélet

- [13] Az elsőfokú bíróság a 2019. március 19. napján kelt 15.K.27.074/2019/6. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította.
- [14] Ítéletében kifejtette, hogy a felperes a 2014. augusztus 5-én tett vis maior bejelentésben a vis maior rendelet alapján az 50%-os elszámolási arány 24 hónapon belüli megvalósítására vonatkozó határidő hosszabbítására irányuló kérelmet terjesztett elő. A Z0001 formanyomtatványon a felperes megjelölte, hogy a vis maior esemény bekövetkezte miatt nem tud eleget tenni a fenti a követelménynek,

valamint tudomásul vette, hogy a vis maior bejelentés csak azon intézkedések esetén kerül figyelembevételre, amelyeket a formanyomtatványon feltüntetett. Az első fokon eljáró bíróság jogi álláspontja szerint mindezekből következően a hatóság helyállóan állapította meg, hogy a felperes a 24 hónapon belüli elszámolási kötelezettség meghosszabbítása iránt terjesztett elő kérelmet, hiszen a bejelentésében ezt jelölte meg.

[15] A felperes a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 20. § (4) bekezdésében foglalt kötelezettség alóli mentesítését nem kérte, ily módon a jogok és kötelezettségek változatlanul fennállnak, ennek következtében az Eljárási törvény 77. §-a és a hivatkozott FVM rendelet 12. § (3) bekezdése alapján nem mentesíthető felperes a jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszafizetésére irányuló kötelezettség teljesítése alól.

[16] A felperes azon hivatkozása, mely szerint az a tény, hogy a vis maior kérelmének helyt adtak, azt jelenti, hogy mentesítendő a visszafizetési kötelezettség alól, hiszen a vis maior eseményt csak az általa megjelölt feltétel vonatkozásban lehet figyelembe venni. A jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszafizetésére kötelezésre pedig amiatt került sor, mert a felperes elszámolási kötelezettségének nem tett eleget. Ezzel összefüggésben kiemelte a bíróság, hogy a támogatási határozat alapján keletkezett, felperest megillető jogok és kötelezettségek fennállását megállapító 2118056119 számú egybefoglalt határozat jogerőre emelkedett, minthogy a felperes ezzel szemben jogorvoslattel nem élt.

[17] Az ügyintézési határidő túllépésével kapcsolatban a bíróság megállapította, hogy a vis maior kérelem ügyintézési határideje nem befolyásolja érdemben a beruházás befejezését, ugyanakkor a kérelemben megjelölt 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 24. § (2) bekezdését 2015. február 17-ével hatályon kívül helyezték, így e körben az eljárás megszüntetésének volt helye. Megállapította továbbá, hogy helyesen hivatkozott a hatóság az Eljárási törvény 57. §-ára, mely szerint jelen esetben a támogatási határozat visszavonására került sor, melyre öt évben belül van lehetőség.

[18] A mentesítés körében rögzítette a bíróság, hogy a felperes által felhívott 796/2004/EK bizottsági rendelet az egységes terület alapú támogatásokra vonatkozik, míg a felperes kérelme az EMVA támogatások körébe tartozik, így a bizottsági rendelet jelen ügyben nem alkalmazható.

[19] Végezetül megállapította, hogy a felperes nem nyújtott be utolsóként megjelölt kifizetési kérelmet és az elszámolható nettó kiadások teljesülése nem érte el a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 20. § (4) bekezdésében meghatározott mértéket (80%), ezért a hatóság jogszerűen vonta vissza a támogatási határozatot és állapította meg az intézkedésben való jogosulatlan részvételt, illetve a kifizetett támogatás jogosulatlan igénybevételét.

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem

- [20] A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben az ítélet, továbbá első- és másodfokú határozatok hatályon kívül helyezését és az első fokon eljárt hatóság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte.
- [21] Felülvizsgálati kérelmében előadta, hogy a perbeli ügyben nincs relevanciája annak a ténynek, hogy a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 20. § (4) bekezdésére (azaz, hogy a támogatási határozattal jóváhagyott elszámolható kiadások összegének legalább 80%-át nem tudja teljesíteni) a vis maior adatlapon nem hivatkozott, nyilatkozott ugyanis arról, hogy tudomásul veszi, a vis maior esemény csak azon intézkedések esetében kerül figyelembevételre, melyeket a kérelemben feltüntetett. Hozzátette, hogy ennek megfelelően az intézkedés megnevezésénél (4. pont) az „Állattartó telepek korszerűsítése” jogcímet tüntette fel, valamint leírta a vis maior eseményt (5.b) pont. Álláspontja szerint a fentiek helyes értelmezése: a vis maior következtében a beruházás megvalósítása ellehetetlenült, ez azt jelenti, hogy a támogatási határozattal jóváhagyott elszámolható kiadások összegének 100%-át nem tudja teljesíteni.
- [22] Az Eljárási törvény 77. § (1) bekezdésére hivatkozva hangsúlyozta, hogy nem tekinthető az intézkedésben való jogosulatlan részvételnek, ha az ügyfél a vis maior miatt igazoltan nem tud eleget tenni kötelezettségeinek.
- [23] Kifogásolta, hogy a bíróság tévesen értelmezte a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 12. § (3) bekezdését, álláspontja szerint ugyanis az ügyfél mentesítendő a visszafizetési kötelezettség alól, függetlenül attól, hogy mentesítették-e a támogatás további időszakára vonatkozó kötelezettségek alól. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a hivatkozása ellenére semmiféle utalást nem tett arra vonatkozólag, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 37. § (1) bekezdését miként értékeli. E jogszabályhely alapján vitatta ugyanis azt a megállapítást, hogy az nem irányult a beruházás hátralevő részének teljesítéséhez kapcsolódó teljes mentesítésre.
- [24] Hivatkozott továbbá a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 221. § (1) bekezdésének megsértésére is, mivel az ítélet figyelmen kívül hagyta a felperes által 2019. január 9-én előterjesztett észrevételében előadott érvelését.
- [25] Végül - keresetével egyezően - fenntartotta a közösségi előírásokra tett hivatkozását, melyek értelmében mentesíteni kellett volna a visszafizetési kötelezettség alól.
- [26] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint helyes

következtetést vont le a bíróság, amikor ítéletében rögzítette, hogy a felperes az elszámolási kötelezettség 24 hónapra történő hosszabbítása iránt terjesztett elő kérelmet, hiszen a formanyomtatványon ezt jelölte meg. Az a körülmény, miszerint a felperes vis maior kérelmének helyt adtak, nem jelenti azt, hogy mentesítendő a visszafizetési kötelezettség alól, hiszen a vis maior eseményt csak a kérelmező által megjelölt feltétel vonatkozásában lehet figyelembe venni. A Ket. 37. § (1) bekezdésének sérelmére a felperes sem a keresetben, sem a per első tárgyalásán nem hivatkozott, így arról a régi Pp. 335/A. § (1) bekezdése alapján a bíróságnak az ítéletben nem kellett rendelkeznie. A felperes által hivatkozott közösségi előírásokkal kapcsolatban kifejtette egyrészt, hogy a mentesítés körében a 796/2004/EK Bizottsági rendelet 69. cikkét nem lehet figyelembe venni, hiszen a felperes arra a keresetében nem hivatkozott. Rögzítette továbbá, hogy a 976/2004 EK Bizottsági rendeletnek a felperes által a keresetben hivatkozott 68. cikk (1) és a 73. cikk (4) bekezdése jelen esetben nem alkalmazhatóak, mert a felperes visszafizetési kötelezettsége nem a hatóság által elkövetett hibára vezethető vissza.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [27] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem megalapozott.
- [28] A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy egyetért a jogerős ítéletben foglaltakkal, azok megismétlése nélkül, a felülvizsgálati kérelemben hivatkozottakra figyelemmel az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni.
- [29] Téves a felperes azon hivatkozása, hogy jelen ügyben nincs relevanciája annak, hogy a vis maior adatlapon nem hivatkozott a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 20. § (4) bekezdésére, melynek értelmében az ügyfél köteles a támogatási határozattal jóváhagyott elszámolható kiadások összegének legalább 80%-át teljesíteni. Amint azt a jogerős ítéletet is tartalmazza a „kitöltési útmutató Z0001 számú vis maior bejelentési nyomtatványhoz az űrlap 4.) pontjához fűzött magyarázatában rögzíti, hogy azokat az intézkedéseket kell felsorolni ebben a pontban, amelyekre vonatkozóan a bejelentett vis maior esemény figyelembevételét kéri az ügyfél.” (ítélet 7. o.) Az adatlapon tehát ezen a helyen az MVH honlapján szereplő megnevezéseknek megfelelően kell megadni minden olyan intézkedést, amelynek vonatkozásában az ügyfél - a vis maior esemény miatt - az űrlap 5.c) pontjában feltüntetett valamely támogatási feltétel(ek)nek nem tud eleget tenni, és kéri a konkrét intézkedés kapcsán a vis maior esemény bekövetkezésének figyelembevételét. A felperes a vis maior bejelentés 5.c) pontjában - nem vitatottan - nem jelölte meg a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 20. § (4) bekezdésében foglalt 80%-os elszámolási kötelezettséget olyanként,

melynek nem tud eleget tenni.

[30] A Kúria osztja az első fokon eljáró bíróságnak az Eljárási törvény 77. § (3) bekezdésének - felperes által a felülvizsgálati kérelemben sérelmezett - értelmezését. Az Eljárási törvény 77. § (3) bekezdése szerint nem tekinthető intézkedésben való jogosulatlan részvételnek, ha az ügyfél kötelezettségének elháríthatatlan külső ok miatt igazoltan nem tud eleget tenni. Önmagában azonban az a tény, hogy a felperes vis maior kérelmének helyt adtak, nem jelenti azt, hogy minden egyéb kötelezettség alól mentesül, hiszen a vis maior eseményt - a fentiek alapján - csak a kérelmező által megjelölt támogatási feltétel(ek) vonatkozásában lehet figyelembe venni. A felperes - a fent írtak szerint - a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 20. § (4) bekezdésében foglalt kötelezettséget (azaz azt, hogy a támogatási határozattal jóváhagyott elszámolható kiadások 80%-át nem fogja tudni teljesíteni) a kérelmében nem tüntette fel. A jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszafizetésére kötelezésre pedig amiatt került sor, mert a felperes a beruházás megvalósítási határideje lejártával az őt terhelő elszámolási kötelezettségének nem tett eleget (ítélet 7. oldal utolsó bekezdés).

[31] A 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 12. § (3) bekezdése alapján többéves kötelezettségvállalás esetében az ügyfél kizárólag a vis maior esemény bekövetkezését követően mentesíthető a további időszakokra fennálló kötelezettségek alól, és a vis maior esemény befejeződéséig jogszerűen igénybe vett támogatás visszafizetése alól mentesül. E jogszabályhely alapján tehát a hatóság mérlegelési jogkörébe tartozik az ügyfél mentesítése a további kötelezettségek alól. Jelen ügyben a hatóság nem mentesítette a felperest a további kötelezettségek teljesítése alól, éppen ellenkezőleg a 2015. november 8-án kelt 2118056119 számú döntésében megállapította, hogy a 1551274797 számú támogatási határozat alapján keletkezett felperest megillető jogok és kötelezettségek változatlanul fennállnak. A 2118056119 számú döntéssel szemben pedig a felperes nem élt jogorvoslattal, azzal tudomásul vette, hogy a beruházás megvalósításával összefüggő kötelezettségei fennmaradtak. A bankszámlája zárolása következtében legfeljebb csak késedelembe esett („csúszott”) a felperes a beruházás megvalósításával, ahogyan arra maga is hivatkozott a kifizetési határozatot visszavonó 1751537193 számú határozat ellen benyújtott fellebbezésében és nyilvánvalóan erre figyelemmel tett vis maior bejelentést. E valós szándékot tükrözte a vis maior kérelme is, amikor az 50% vonatkozásában fennálló 24 hónapon belüli elszámolási kötelezettség teljesítése alóli mentesítését kérte. A kötelezettsége azonban az időközben történt jogszabályváltozás következtében - a vis maior esemény elismerésétől függetlenül - megszűnt, ezáltal vis maior kérelme okafogyottá vált. A jogszabályváltozást követően a felperes újabb vis maior bejelentést nem tett, a beruházás megvalósítása

alóli mentesítését nem kérte. Tehát a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 20. § (4) bekezdésében előírt elszámolási kötelezettségre vonatkozóan nem volt elismert vis maior esemény. A kérelem 5.b) pontjában leírtakat, nem önmagában, hanem csak a 5.c) pont viszonylatában lehet értelmezni. A kérelemben foglaltak szerint a beruházás megvalósítása csak 50%-os mértékben hiúsult meg az előírt 24 hónapos határidőben, de nem véglegesen, ahogyan arra felülvizsgálati kérelmében hivatkozik a felperes. Erre figyelemmel nem járt el jogszabálysértően az alperes, amikor az Eljárási tv. 69. §-a és a 23/2007. (IV. 17.) FVM rendelet 35. § (1) bekezdése alkalmazásával jogosulatlan igénybevételt állapított meg és a már kifizetett támogatás visszafizetését rendelte el, hiszen felperes teljesítése még a 10%-os mértéket sem érte el.

[32] A Ket. 37. § (1) bekezdésének - mely szerint a kérelmet tartalma szerint kell elbírálni akkor is, ha az nem egyezik az ügyfél által használt elnevezéssel - sérelmével kapcsolatban a Kúria rögzíti, hogy e jogszabályhelyre a felperes a 2019. január 9-én benyújtott észrevételében hivatkozott először. A régi Pp. 335/A. § (1) bekezdés alapján a felperes a keresetét legkésőbb az első tárgyaláson változtathatja meg. Az első tárgyalást az ügyben a Kecskeméti közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2018. szeptember 4. napján tartotta meg, így az első fokon eljáró bíróságnak erről az ítéletben nem kellett rendelkeznie. Az ügy áttételével az eljárás nem indult újra, első tárgyalásnak tehát nem a jogerős ítéletet hozó bíróság által tartott tárgyalás minősül.

[33] A régi Pp. 221. § (1) bekezdése értelmében az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A felperes a régi Pp. 221. § (1) bekezdésének sérelmét arra alapítja, hogy az első fokon eljáró bíróság ítéletében nem indokolta az Eljárási törvény 77. § (3) bekezdése és a 23/2007. (IV.17.) FVM rendelet 12. § (3) bekezdése alkalmazásának mellőzését. A Kúria úgy ítéli meg, hogy az első fokon eljáró bíróság a régi Pp. hivatkozott rendelkezésében foglalt kötelezettségének eleget tett, a felperes által megjelölt jogszabályhelyekre vonatkozó álláspontját az ítéletben rögzítette. (8. oldal második bekezdés)

[34] A mentesítés körében a közösségi joganyagra való hivatkozással összefüggésben a Kúria a felülvizsgálati kérelemben kifejtetteket osztja annyiban, hogy az 1975/2006/EK rendelet 2010. január 1-től hatályos 2. cikke értelmében „e rendelet különleges

rendelkezéseinek sérelme nélkül a 796/2004/EK Bizottsági rendelet 5., 22 és 23. cikke, 23a. cikkének (1) bekezdése, 68. és 69. cikke, 71. cikkének (2) bekezdése és 73. cikke értelemszerűen alkalmazandó." E rendelkezés valóban megteremtette a 796/2004/EK Bizottsági rendelet keresetben hivatkozott 68. és 73. cikke alkalmazhatóságát az EMVA támogatások esetében is. Az elsőfokú bíróság az alkalmazhatóság hiányára hivatkozott, mely megállapítása érdemben ugyan helyes, de nem a jogerős ítélet szerinti indokok alapján. A szóban forgó rendelet ugyanis már 2011. január 1-jén hatályát veszttette, ezért a 2012. évi támogatásokra nem alkalmazható. A helyébe lépő 65/2011/EU rendeletnek a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott, az ellenőrzés általános alapelveiről szóló 4. cikke pedig „általános ellenőrzési szabályokat tartalmaz", melyek között a jelen ügyben alkalmazott szankcióra vonatkozó egyedi, különös rendelkezések nem találhatók, ezért az közvetlenül nem kapcsolódik az Eljárási tv. 69. §-ához. A felperes sem jelölte meg felülvizsgálati kérelmében, hogy annak melyik pontját mulasztotta el alkalmazni az alperesi hatóság, valamint az elsőfokú bíróság, ezért e hivatkozás érdemben nem volt vizsgálható.

[35] Mindezekre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy mind az elsőfokú bíróság ítélete, mind az annak alapjául szolgáló alperesi határozat összhangban van a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel, ezzel szemben a felperes nem igazolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő lenne.

[36] A Kúria a fentiekre tekintettel a régi Pp. 275. § (3) bekezdését alkalmazva a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, mert az nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket.

A döntés elvi tartalma

[37] *A vis maior esemény csak a kérelmező által megjelölt feltétel(ek) vonatkozásában vehető figyelembe. Önmagában az a tény, hogy a hatóság a vis maior kérelemnek helyt ad, nem jelenti azt, hogy az ügyfél minden egyéb, a támogatási jogszabályban előírt őt terhelő kötelezettség teljesítése alól mentesül.*

Záró rész

[38] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával a felperes kérelmére tárgyaláson bírálta el.

[39] Az alperes képviselétével a felülvizsgálati eljárásban felmerült költség megfizetésére a régi Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó régi Pp. 75. § (2) bekezdése és a 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte, mivel felülvizsgálati kérelme eredményre nem vezetett.

[40] A pervesztesnek minősülő felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés d) pontja és 50. § (1) bekezdése szerinti eljárási illetéket a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint köteles viselni.

[41] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

, 2020. február 4.

. Patyi András s.k. a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola s. k. előadó bíró, Dr. Varga Eszter s.k.bíró